

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. november 9-én.

Apostolok Cselekedetei 14. rész 15. verse: „Mi is hozzátok hasonlóan emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez...”

Kedves Testvéreim!

Azt hiszem, hogy nagyon emberi ez a történet. Ott voltak a Lisztrában élők, akik láttak egy csodát, és a saját kereteikbe illesztették bele a történetet. Csak az lehet, hogy Zeusz a földre szállt emberi alakban, más magyarázat nincsen rá, mert egyébként nem gyógyulhatott volna meg a sánta ember. Mi is sok mindent csak úgy tudunk elképzelni, hogy a saját kereteinkbe illesztjük azt bele. Hogyha hiszünk Jézus Krisztusban, akkor el tudjuk képzelni azt, hogy valami csoda történik, amit Ő tesz, hogyha nem, akkor szerencse van, vagy mázli van, vagy a sors akarta így, de mindenképpen úgy értelmezzük az eseményeket, hogy az belepasszoljon a gondolatkörünkbe.

Pál és Barnabás azt erősítik meg elsőként, hogy közöttük, mint emberek között nincsen különbség. Ugyanúgy halandóak, mint a város lakói. Ugyanolyan érzéseik vannak, vagyis ugyanúgy tudnak szeretni, örülni, vagy félni, vagy ugyanúgy éreznek fájdalmat, nincsen különbség. Hangsúlyozzák, hogy a keretek ugyanazok. Nem azért, mert Pál is hitt volna az összes görög istenségben, hanem azért, mert az emberi élet ugyanolyan mindenütt a földön. Isten evangéliuma Jézus Krisztusban ebbe a keretbe érkezett el. Azért lett Jézus is ugyanolyan érző emberré, mint mi, hogy megérthessük Isten mit szeretne velünk. Mi pedig azért tudjuk másoknak is elmondani az evangéliumot, mert ők is ugyanolyan érzésekkel rendelkeznek, mint mi. Nincsen különbség.

Az elmúlt pénteken a konfirmációs órán az imádkozásról beszélgettünk, és arról, hogy milyen érzéseket lehet elmondani Istennek. El lehet mondani azt is, hogy utálok valakit? Igen, el lehet mondani. El lehet mondani azt, hogy szeretném, ha a másik nem is létezne? Igen, még ezt is el lehet mondani. Mindent Isten elé lehet vinni. Azért, hogy az érzéseimet Isten elé kiöntsem, mint ahogyan a pohárból kiöntjük a vizet, és az ne maradjon benne az életemben, és ne rontsa a lelkemet. Isten előtt minden érzésemet ki lehet mondani. Amilyen érzéseket pedig én fel tudok sorolni, azt bárki el tudja mondani. Nincsen különbség közöttünk. Ugyanolyan emberek vagyunk, és ugyanazokkal küzdünk, és ugyanannak örülünk, mint bárki más.

A történetben tehát, amikor Pál és Barnabás azt mondta, hogy ugyanolyan emberek vagyunk, akkor először ezt húzták alá nagyon sokszorosan. Nincsen különbség semmilyen formában közöttünk. Ugyanakkor ezzel azt is hangsúlyozták, hogy amit mi hozunk nektek, az ugyanazokban a keretekben van benne, mint amiben ti éltek. Sokszor gondoljuk úgy, hogy éljük az életünket a hétköznapokban, találkozunk másokkal, beszélgetünk, dolgozunk, végezzük a mindennapok teendőit, kapcsolódunk, pihenünk, szórakozunk, és aztán ott van a hitéletünk, ami ezeken kívül van. Mintha a kettő között nem lenne semmi kapcsolat. Nem ugyanaz lenne a keretrendszer.

Kicsit úgy éljük a hitünket, mint ahogyan a szépség és a szörnyeteg történetében van. A kastélyba beérkezik a lány, és a szörnyeteg megtiltja, hogy a kastély egyik szárnyába bemenjen. Van az a rész, ahova mindenki bemehet, de van az a rész, ahová egyedül csak a szörnyeteg léphet be. A hitéletünk is sokszor olyan, hogy éljük az életünket mindenkivel, és van az életünknek az a szárnya, ahová csak mi lépünk be, és ott megéljük a kapcsolatunkat Istennel. Pedig a kettő az egy épület. Nem lehet elválasztani, nem lehet szétszakítani. Az életünk ugyanolyan, de ez az élet egységes, amiben megélhetjük a találkozást Istennel.

Az apostolok ugyanis azt mondták ezeknek az embereknek, hogy ők azt az evangéliumot hirdetik, amiben rátalálhatnak a teljes életre. Arra, amiben van megtérés. Amiben az élet minden területére behívják Istent, hogy legyen jelen. Nem csak az istentiszteleten, bibliakörön, házicsoporton, egy csendes hétvégén, gyülekezeti alkalmon, hanem az iskolában is, a tanulás közben is, az osztálytársakkal való kapcsolatban is, a munkatársak között is, sőt még az otthonunkban is legyen jelen a mi Istenünk ereje. A megtérés ebben a történetben azt jelenti, hogy az életünk minden területére behívjuk Istent, hogy azt Ő vezesse, irányítsa.

Ez az evangélium, amiről beszélhetünk. Ha valahonnan kitiltjuk, vagy kizárjuk Istent, akkor Ő ott nem fog áldást adni. Ha azt gondoljuk, hogy bizonyos részei az életünknek a magánügyeink, akkor az nem lesz soha Isten ügye. Képzeld magunk elé, hogy az egész világon egyetlen internet elérési lehetőség lenne, egyetlen Wifi hálózat, amire a világ minden pontján csatlakozni tudnánk. Tudjuk a nevét, hogy „világnét”, és nincsen jelszó, nincsen semmi más, mert bárhol, bármikor használható. Ez a hálózat azonban semmit nem ér, hogyha a telefonommal, tabletemmel, laptopommal nem kapcsolódok rá. Nem tudom, hogy mit

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2025. november 9-én.

gondolnánk magunkról, hogyha nem élnénk ezzel a lehetőséggel, és nem tudnánk elérni semmit az interneten, nem tudnánk leveleket és üzeneteket küldeni, nem érnénk el információkat, nem tudnánk használni a mesterséges intelligenciát, mert nem akarjuk.

Isten öröme az, hogy létezik egy olyan hálózat, ami a világon mindenhol elérhető. Ennek a neve, Krisztusnet. Megváltónkon keresztül elérhető Istennek minden áldása, az életünk minden területére. Vajon mi felcsatlakozunk erre a hálózatra? Élünk ennek lehetőségével? Odafordítjuk az életünket? Ha igen, akkor átéljük Isten áldásának minden szépségét!

Erre a lépésre akkor leszünk képesek, hogyha rájövünk arra, hogy nagyon sok minden fölösleges dolog van az életünkben. Pál és Barnabás azt mondta az ott élőknek, hogy Zeusz és Hermész, meg a többi görög istenség értéktelen. Azt mondták nekik, hogy azt hagyják el, és lépjenek oda az élő Istenhez.

Olyan sokszor gondoljuk azt, hogy nekünk ilyen fölösleges dolgaink nincsenek. Azért hadd soroljak fel néhányat. Mindenki ott van a vágy, hogy híres legyen. Ismerje mindenki. Ugyanúgy hódoljanak előtte, mint itt az apostolok előtt. Ha meglátnak minket, tudják, hogy kik vagyunk. Csakhogy ez az érzés fölösleges. Semmit nem tesz hozzá az életünkhöz. Nagyon sok olyan embert ismerek, akik ezt az érzést hajszolják, hogy aztán elmondhassák, ők nagyon fontosak. Pótolhatatlanok. Nem csak a családjukban, hanem mindenütt, amerre az életükben vannak. Ha kiesnek valahonnan, akkor a világ végéig tátongjon ott egy úr, amit egyszerűen nem lehet betölteni. Hány olyan vágyat tudnánk felsorolni, amire azt mondjuk, hogy fölösleges, hogy csak az energiát viszi el? Hány olyan érzésünk van, ami nem erősít, hanem gyengít minket, mégis ragaszkodunk hozzá? Hány olyan szokásunk van, ami nem hogy nem visz Istenhez közelebb, hanem csak eltávolít? Ezeket a felesleges dolgainkat engedjük el, és engedjük be az életünkbe az élő Istent, aki Jézus Krisztusban minket is megváltott.

Tatán a Fényes tanösvény a két tavunk után talán a leglátogatottabb látványosság. Aki nem ismeri, annak elmondom, hogy ez egy gyönyörű forrásterület, ahol szinte mindenütt tör fel a talajból a víz. Az 1970-es években a bányászat miatt a források kiapadtak. Mindaddig ez a rész nem volt ilyen látványos és szép, amíg újra meg nem jelentek a források ezen a területen. Ahhoz pedig, hogy ott élet legyen a vízi élőlények számára, ahhoz szükséges, hogy ezek a források folyamatosan friss vízzel lássák el a területet, mert egyébként a terület mocsarassá válik, és az élet lehetősége benne minimálissá lesz. A mi életünk is akkor lesz friss, hogyha engedjük, hogy a mi Istenünk ereje beáramoljon a mindennapjainkba, és adjon éltető erőt nekünk.

Pál és Barnabás, amikor a Lisztrában élőknek elmondták, hogy „mi is hozzátok hasonlóan emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez...”, akkor nem tettek mást, mint ezt a friss forrásvizet mutatták meg. Adja meg a mi Istenünk, hogy a mi lelkünk, a mi életünk is táplálkozzon mindig ezzel a friss vízzel, hogy el tudjuk hagyni a fölösleges dolgokat, és tudjunk kapcsolódni ami élő Istenünkhöz!

Ámen!